

DIN OSPĂȚYL CREDINȚEI

„Nu cugeta și nu face nimic, fără un scop plăcut lui Dumnezeu.
Căci cel ce călătorește fără scop, va osteni în zadar.” (Sfântul Marcu Ascetul)

Duminica a XVIII-a după Rusalii

Pescuirea minunată

In vremea aceea Iisus ședea lângă lacul Ghenizaret; a văzut două corăbii oprite lângă țărm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele.

Și urcându-se într-una din corăbii care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puțin de la uscat. Și, șezând în corabie, învăța, din ea, mulțimile.

Iar când a încetat de a vorbi, i-a zis lui Simon: Mână la adânc și lăsați în jos mrejele voastre, ca să pescuiți.

Și, răspunzând, Simon a zis: învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele.

Și făcând ei aceasta, au prins mulțime mare de peste, că li se rupeau mrejele. Și au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Și au venit și au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se afunde.

Iar Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: leși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos. Căci spaima îl cuprinsese pe el și pe toți cei ce erau cu el, pentru pescuitul peștilor pe care îi prinseseră. Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon.

Și a zis Iisus către Simon: Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni.

Și trăgând corăbiile la țărm, au lăsat totul și au mers după El. (Luca 5, 1-11)

Întâlnirea cu Dumnezeu face din pescari Apostoli

Sfântul Ev. Luca ne arată că Domnul Iisus a intrat în corabia lui Petru și a cerut acestuia să îndepărteze puțin corabia de la țărm, pentru ca El stând în corabie să învețe mulțimile adunate pe malul mării.

Predica Sa din corabie era o preînchipuire sau o prefigurare a tainei Bisericii prezentă în lumea aceasta ca o corabie pe mare, uneori liniștită, alteori învolburată.

Biserica este corabia mântuirii care ne trece din lumea aceasta, unde viața noastră este amestecată cu păcatul și cu moartea, pe

Cuprins

Întâlnirea cu Dumnezeu face din pescari Apostoli	1
Cum cunoaștem voia lui Dumnezeu ...	4
Ai grijă,	
mulți vor doar puțină „carne”!	4
Despre păzirea și întărirea legăturii noastre cu Maica Domnului	5
Ocrotirea Maicii Domnului	7
Alpinistul	8

tărâmul celălalt al existenței, în viața veșnică, în Împărăția lui Dumnezeu, care este „dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14, 17). Deci, Iisus stând în corabie și propovăduind mulțimilor Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu prevestește prezența și lucrarea Sa în Biserica Sa, de-a lungul veacurilor.

După ce a învățat mulțimile și le-a hrănit cu lumina Sfintei Evanghelii, Mântuitorul Iisus Hristos a zis lui Petru să mâne corabia înspre larg, unde apa era adâncă, iar apoi a să arunce mrejele în apă pentru a pescui. Însă Petru a răspuns lui Iisus, zicând:

„Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic n-am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mreja”. De fapt, Petru nu avea mare speranță că va prinde pește, dar, din smerenie, a împlinit ceea ce i s-a poruncit.

Semnul smereniei lui este ascultarea de Hristos fără să pună vreo întrebare, fără să ceară vreo explicație și fără să înțeleagă pentru moment ce va urma. Sfântul Petru a ascultat de Iisus pentru că îl iubea și recunoștea că El este Învățătorul său. Și după ce a făcut ce i s-a spus, Petru și cu cei care-l însoțeau „au prins mulțime mare de pește, încât li se rupeau mrejele”.

Dar ei, în loc să se bucure, s-au înspăimântat. În mod obișnuit, nimeni nu se înspăimântă sau se teme după o mare izbândă, ci se bucură. Ei au fost cuprinși de spaimă deoarece și-au dat seama că pescuirea aceasta neașteptată nu era ceva obișnuit, ci o minune săvârșită prin puterea cuvântului lui Dumnezeu, ca urmare a ascultării smerite a lui Simon-Petru față de Hristos.

Vedem că primele cuvinte ale lui nu au fost cuvinte de mulțumire, cum era firesc,

nici cuvinte de bucurie, ci o puternică și profundă conștiință a păcătoșeniei sale în fața lui Dumnezeu Cel Sfânt. De aceea, Petru a zis: „**leși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos!**”. Iar aceste cuvinte le-a rostit după ce a îngenunchat la picioarele Mântuitorului, pentru că a simțit puterea dumnezeiască a Lui.

Văzând smerenia și teama lui Petru, Mântuitorul îi spune acestuia: „**Nu te teme. De acum te voi face pescar de oameni!**”.

Astfel, pescuirea minunată a fost lucrare de pregătire a ucenicilor lui Iisus ca să înțeleagă că **lucrarea lor viitoare trebuie să se bazeze mai întâi pe puterea harului lui Hristos, nu pe forțele proprii.**

După această minune, Petru și cei împreună cu el, Iacob și Ioan, fiii lui Zevedeu, îl urmează pe Mântuitorul Iisus Hristos cu multă convingere și bucurie: „**Și trăgând corăbiile la uscat, au lăsat totul și au mers după El!**”.

Ceea ce învață Sfântul Apostol Petru prin pescuirea minunată în largul mării este un capitol de teologie referitor la taina Bisericii și a păstorului în Biserică, și anume: în lucrarea bisericească mai întâi contează harul sau ajutorul lui Dumnezeu și apoi priceperea omenească. Cât timp Sfântul Petru a contat doar pe priceperea sa, pe forța sa fizică și pe dibăcia sa de a pescui, nu a prins nimic. Dar iată că, pe neașteptate, la capătul puterilor omenești, începe lucrarea lui Dumnezeu. Când Petru nu mai avea nici o speranță de reușită, atunci a venit ajutorul lui Dumnezeu și s-a săvârșit minunea.

După ce a făcut ce i-a spus Hristos Învățătorul, ucenicul Petru a văzut cum s-a schimbat eșecul în succes. Această putere

care face minuni, schimbă situații și rezolvă probleme dificile este harul lui Dumnezeu. În acest sens, Sfântul Apostol Pavel spune: **„Toate le pot întru Hristos, Cel ce mă întărește!”** (Filip. 4, 13). De aceea, slujitorii Bisericii se hirotonesc sau se sfințesc prin *„dumnezeiescul har care totdeauna pe cele neputincioase le vindecă și pe cele cu lipsă le împlinește”* („Arhieraticon”, Slujba hirotoniei diaconului, preotului și episcopului).

Trebuie remarcat faptul că Hristos nu a săvârșit minunea pentru niște pescari leneși, care au dormit toată noaptea, ci minunea s-a făcut pentru pescari harnici, care s-au ostenit toată noaptea. Astfel, din multa lor osteneală fără succes sa născut multa lor smerenie. Abia atunci, întrucât i-a aflat în stare de osteneală și de smerenie, Hristos-Dumnezeu le-a dăruit ajutorul Său care face minuni. Sfântul Isaac Sirul spune: **„Dumnezeu ne dăruiește harul Său pentru smerenia care vine din multe osteneți”**.

Așadar, harul îmbelșugat se dăruiește celor ce au privegheat și s-au ostenit mult. Chiar dacă nu s-a împlinit speranța lor când se așteptau ei, ea s-a împlinit mai târziu într-un mod mai frumos și mai avantajos tocmai pe când ei nu mai sperau nimic.

Așa se întâmplă uneori și în viața Bisericii sau în viața creștinului. Foarte adesea ne străduim să facem ceva bun, dar nu reușim când și cum dorim noi. Apoi ne întrebăm,

cu întristare sau nedumerire: „De ce n-am reușit?” Însă, adesea, ceea ce nu poate fi înțeles la un moment dat se va lumina mai târziu, când și cum voiește Dumnezeu.

Dacă ne smerim și ne întărim în credință, cu toate că Dumnezeu nu răspunde la cererea noastră când dorim noi, totuși ne pregătește o biruință viitoare sau o binecuvântare mai mare. Însă El vrea să ne verifice smerenia, ascultarea și răbdarea noastră.

Evanghelia de astăzi ne arată că Dumnezeu cunoaște atât ostenețile omului, cât și limitele sau slăbiciunile lui, dar îl învață să-l ceară ajutorul Lui, să lucreze împreună cu El, să se bucure de iubirea Lui milostivă, în smerenie și recunoștință.

Evanghelia acestei Duminici ne învață că totdeauna avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. Prin urmare, nu numai când ne simțim mai slab pregătiți, ci și când suntem foarte bine pregătiți trebuie să ne rugăm Lui, zicând: **„Doamne, ajută!”**.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să simțim puterea Lui când îi cerem ajutorul Lui, să nu deznădăduim niciodată, chiar dacă nu se împlinește dorința noastră atunci când și cum voim noi. Să învățăm că înțelepciunea Lui este mai mare decât înțelepciunea noastră, puterea Lui este mai mare decât puterile noastre, iar harul Lui și sfințenia Lui sunt izvor de lucrări minunate și mântuitoare, spre slava Preasfintei Treimi și spre bucuria noastră. Amin!

(PF Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române)

Nimeni dintre cei vii nu poate cunoaște mai bine voia lui Dumnezeu cu privire la faptele sale decât numai cel ce își dorește sincer, din toată inima să lucreze în toate după voia lui Dumnezeu.

(Sfântul Ierarh Ioan Maximovici)

Cum cunoaștem voia lui Dumnezeu?

Voia lui Dumnezeu este și începutul îndrumării duhovnicești, cea care pune început faptelor bune și dă măsura vieții. Cum o vom cunoaște însă?

Voia lui Dumnezeu se exprimă prin poruncile Lui, care se cuprind în Sfânta Scriptură. Poruncile tratează cu claritate multe aspecte. Astfel, aproape că nu există motiv de problematizare pentru aceste subiecte. N-avem decât să aplicăm simplu, în viața noastră de zi cu zi, ceea ce prevede legea dumnezeiască.

Ce vom face însă când ne vom confrunta cu o problemă încurcată, a cărei dezlegare nu este exprimată direct și clar în poruncile lui Dumnezeu? În asemenea situații, putem să dezlegăm aceste încurcături folosindu-ne fie de experiența noastră, fie de experiența altora.

Alteori vom primi dezlegarea de la oameni evlavioși și cu discernământ sau vom fi îndrumați singuri, prin silogisme potrivite, combinând diferite porunci cunoscute.

În cazuri speciale, Domnul ne va arăta tainic ce să facem, după ce ne-am rugat fierbinte. Ultimul mod ar fi cel mai bun, dacă inima noastră, izbăvind-se de patimi, ar putea să audă clar glasul lui Dumnezeu. Sfinții Părinți au stabilit o regulă: să ne rugăm de trei ori, și spre ce înclină inima noastră, aceasta să facem.

Deci, după ce aflăm voința lui Dumnezeu, indiferent de cale, trebuie să ne rugăm, cerându-l ajutorul, ca să-l punem în practică. Amin. (Sfântul Teofan Zăvorâtul)

Ai grijă, mulți vor doar puțină „carne”!

Când vei citi această scrisoare, eu voi fi plecat deja din această lume și tu vei fi devenit deja o tânără domnișoară. Așa încât, poate vei găsi interesante aceste câteva gânduri despre subiectul atât de important al iubirii – iubirea care te va uni într-o zi cu un tânăr.

Va veni o vreme când vei simți că inima ta bate mai tare, așa cum se spune, pentru un anumit băiat... În timpurile acestea ale noastre, lucrurile s-au schimbat destul de mult. Acum tinerii se grăbesc să își „trăiască viața”, să acumuleze cât mai multă experiență, cât mai curând... Și totuși, orice lucru la timpul lui, la timpul lui binecuvântat.

Ai grijă că mulți tineri se vor apropia de tine în numele dragostei. E ceva natural, dat fiind că dragostea este primul lucru minunat din viața noastră. E ca o mică floare care – și deschide corola către soare într-o dimineață frumoasă de primăvară, fără să știe prea bine ce se petrece... și astfel devine confuză...

Bineînțeles, ne fletează să auzim că suntem iubiți de cineva. Totuși, aceasta nu este întotdeauna dragoste. Azi, ei pot să ne dozească pe noi... Și ceea ce vor azi, mâine pot să nu mai voiască – poate pentru că altceva le-a atras atenția și doresc acel lucru pentru a-și satisface dorințele.

Apoi, când intrăm în Taina Căsătoriei, dacă sub hainele noastre frumoase avem un trup stricat și necurat, Dumnezeu nu va

binecuvânta această căsătorie... Atunci când un tânăr te va iubi cu adevărat, îți va iubi sufletul; și tu îl vei iubi pe al lui. Apoi, nu vei mai avea nevoie de nimic. Pentru că amândoi veți simți că legătura dintre voi este sfântă, pe măsură ce vă veți cunoaște unul pe celălalt. Și, în timp, veți descoperi, fiecare, comori în inima celuilalt.

O asemenea căsătorie, o asemenea uniune va fi binecuvântată de Dumnezeu și nu va cunoaște divorțul, avortul sau orice altceva contrar poruncilor dumnezeiești. O asemenea căsătorie aduce în lume copii binecuvântați, așa ca tine; pentru că și părinții tăi au trăit în sfințenie căsătoria lor.

Și să știi că o căsătorie departe de Dumnezeu și de Sfânta Împărtășanie este de asemenea și departe de virtute. Este amenințată de infidelitate, adulter și alte pericole. Copiii care vor crește într-o atmosferă atât de tristă s-ar putea să urmeze căi periculoase ce îi vor duce la prietenii greșite, companii proaste, violență și droguri.

Ai grijă! – până va veni vremea când vei fi sigură de dragostea pe care tu și alesul inimii tale o aveți unul pentru celălalt. Nu te pripri! Sunt mulți care își doresc doar puțină „carne”, poate pentru că ei înșiși nu au mai mult de oferit.

Fii întotdeauna pe calea lui Dumnezeu, acolo și așa cum El își dorește să fii. Ai dragoste, mereu, pentru părinții care ți-au dat viață și de asemenea pentru toți și pentru toate. Fii întotdeauna copilul Lui binecuvântat. (Leros, 10. 02. 1992)

(Maica Gavriila Papaianis. *Asceta iubirii*, Editura Episcopiei Giurgiului, 2014)

Fiecare din noi este pictorul propriei sale vieți. Sufletul nostru este ca o pânză; virtuțile sunt culorile; Iisus Hristos este modelul pe care trebuie să-L pictăm.

(Sfântul Grigore de Nyssa)

Despre păzirea și întărirea legăturii noastre cu Maica Domnului

Acoperământul Preasfintei Stăpânei noastre, Născătoarea de Dumnezeu, ne învață să avem nădejde vie și tare în Pronia lui Dumnezeu și în mijlocirea ei plină de milă și atotputernică, îndreptată către noi. Acoperământul ei ne încredințează în mod grăitor că toată viața noastră se află sub influența și lucrarea binefăcătoare și mântuitoare pentru noi ale Proniei celei de sus, ne încredințează că Preacurata Fecioară, la fel ca toți sfinții, este prezentă în viața noastră, izbăvindu-ne de mari rele și nenorociri, și trimițându-ne binecuvântare și ajutor ceresc.

„*Nimeni din cei ce alegă la Tine nu iese rușinat, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; ci cerând dar bun, primește dăruirea către cererea cea de folos*” - așa crede și învață Sfânta Biserică.

Însă, ca acest Izvor neseecat al tuturor bunătăților, duhovnicești și trupești, să fie deschis totdeauna pentru noi, ca noi să fim totdeauna vrednici de Acoperământul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, trebuie să ne străduim din răspuțeri să păzim și, pe cât va fi cu putință, să întărim legătura noastră launtrică cu ea.

Dar ce măsuri, vom fi întrebați, trebuie să luăm pentru a păzi și a întări această legătură duhovnicească cu Împărăteasa Ce-

rească? – Aceleași măsuri, care ajută la apropierea dintre oameni și întăresc legătura de prietenie între ei.

În viața obișnuită de zi cu zi, mai mult decât orice, îi apropie pe oameni revederile dese, discuțiile ziditoare, schimbul de gânduri și simțăminte. Aceleași lucruri sunt necesare și pentru păzirea și întărirea legăturii noastre lăuntrice cu Maica Domnului. De aceea, adresările dese în rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, și contemplarea plină de evlavie a acelei măreții, ce o înalță deasupra tuturor ființelor pământești și cerești – sunt cele dintâi condiții spre a păzi și a spori legătura noastră duhovnicească cu ea.

Știm că mulți sfinți nevoitori prin rugăciune neîncetată către Preasfânta Fecioară Maria au izbutit să intre în legături filiale desăvârșite cu ea, atât de apropiate, încât s-au învrednicit să fie vizitați în chip văzut de aceasta, cum li s-a întâmplat, de exemplu, Sfântului Grigorie al Neo-Cezareei, Cuviosului Serghie de Radonej, Cuviosului Serafim de Sarov și multor, multor altora.

Dacă în îndeletnicirile noastre obișnuite ne sunt cu neputință rugăciunile îndelungi, pe care le săvârșeau marii Nevoitori, atunci cele mai scurte și săvârșite cu atenție – întotdeauna vor fi cu putință. Să citim la prăvăla de dimineață și de seară, cu osârdie, cu dragoste și evlavie câteva rugăciuni către Maica Domnului?

Cel mai mult îi apropie pe oameni și întăresc legătura de prietenie între ei unitatea de idei, îndeletnicirile, ostenețile comune, asemănarea firilor și a viziunii asupra lucrurilor. Așadar, un alt mijloc important

pentru susținerea și întărirea legăturii dorite de noi și a comuniunii religioase cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu constă în a avea aceleași deprinderi cu aceasta în ceea ce privește virtutea și a urma însușirile ei cele asemenea cu Dumnezeu.

Minunate și multe la număr sunt aceste însușiri; nu există virtute, în privința căreia Maica Domnului nostru să nu fie cel mai înalt model. Tot ceea ce știm despre ea din sfintele cărți și tradiția bisericească, totul este vrednic de urmat. Dacă vom dori să dobândim credința în Domnul Dumnezeu și lăsarea în voia Lui cea sfântă, dacă vom dori să învățăm răbdarea, dacă vom dori smerenia creștină sau curăția și fecioria duhovnicească – în toate aceste cazuri va trebui să căutăm la Preacurata Fecioara Maria și să împrumutăm din viața ei reguli pentru viața și purtarea noastră.

Năzuința ei neîntreruptă către Dumnezeu, desprinderea ei neîncetată de pământ și urcușul ei spre cer reprezintă trăsături caracteristice ale vieții pământești a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Că prunca de trei ani a fost dusă la templu pentru buna creștere, și acolo, departe de toate smintelile lumii, a petrecut în neîncetată rugăciune și în citirea Cuvântului lui Dumnezeu. Cu atenție și dragoste s-a deprins cu aceste nevoițe ale buneii credințe Preasfânta Fecioară Maria, și a urcat pe culmea de neatins a sfințeniei și a desăvârșirii morale, astfel încât s-a învrednicit a deveni Maica Fiului lui Dumnezeu.

Să căutăm mai des, iubii frați și surori, la chipul luminos al Împărătesei Cerești și să ne amintim mai des de viața ei cea sfântă. Să ne străduim totdeauna să urmăm trăsă-

Alpinistul

Un alpinist și-a pus în gând să cucerească cel mai înalt munte din lume. Pentru asta s-a pregătit timp îndelungat și apoi a pornit singur pe munte pentru a culege laurii victoriei.

Noaptea căzu greu pe înălțimile munților și alpinistul nu mai vedea nimic în beznă aceea. Și cum se cățara el, la doar câțiva metri de vârful muntelui a alunecat și a căzut în gol. Văzu în acea îngrozitoare cădere episoade din viața lui, bune și rele. Se gândea la moartea care era aproape când deodată a simțit frânghia de siguranță că-i frânge mijlocul: fusese oprit în cădere și acum atârna în gol legat de acea frânghie.

Urmă un moment de tăcere absolută...

Atârând așa, în neant, singurul lucru care i-a venit în minte a fost: „Ajută-mă, Doamne!”

Deodată auzi o voce venită parcă de pretutindeni: „Ce dorești, fiule?” „Salvează-mă, Doamne!” strigă alpinistul cuprins de frica morții. „Chiar crezi că Eu te pot salva?” „Da, Doamne, cred în Tine!” „Bine, dacă crezi în Mine și în salvarea Mea, taie frânghia

de care atârni” spuse Dumnezeu.

Un moment de tăcere... alpinistul se îndoi și-și pierdu credința - frânghia era singura care-l ținea în viață!!!... așa că nu tăie frânghia și hotărî să renunțe la ajutorul dumnezeiesc.

A doua zi dimineața, echipele de salvare au anunțat că au găsit un alpinist atârând de frânghia de siguranță la doar doi metri de pământ. Murise înghețat de frig.

Cât de atașat de frânghia ta (de părerea de sine, de mândrie, de egoism, de necredință, de bunurile pământești, de glorie) ești tu? Ai avea tăria să tai frânghia și să te lași în mâna lui Dumnezeu?

	Programul liturgic (28 sept. - 4 oct.)		
	Zilnic	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
	Miercuri	17:00	Priveghere
	Joi	7:30	Acatistul și Sfânta Liturghie (Parastase) - Acoperământul Maicii Domnului -
	Vineri	19:00	Acatistul Sf. Mc. Efrem cel Nou
	Sâmbătă	17:00	Vecernia și Acatistul Sf. Ierarh Luca
	Duminică	7:30	Utrenia și Sf. Liturghie (Fără parastase)

Cont bancar: Parohia Ortodoxă Lazaret - RO79 RNCB 0026 0308 8182 0001

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745 760 239; **Preot slujitor:** Eugen Ciuche - 0744 862 191

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digu Bîrnat 19, Bacău. **Email:** parohialazaret@yahoo.com

Revistă săptămânală de zidire sufletească, editată de Parohia Ortodoxă Lazaret, cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.